

ся начудимъ и надивѣемъ на Божіе-то всемогъщество, прѣдъ кое-то и неволно трѣбува да ся смиряваме и прибирамы!

Чловѣкъ колко-то и да е слабъ и нищо пѣщо спротивъ цѣлый свѣтъ, нѣ той чини много, зашто-то у него има нѣщо, кое-то го издвига надъ всички други твари, а то е *разумна-ша* душа, съ коя-то Господь го надарилъ. Съ разума си чловѣкъ издырилъ, испыталъ и разбралъ толкова си чудны Божіи работы, па пакъ ся незапира, а все трѣси да издыри и да проумѣе повече и повече нѣщо; види ся, че така му е урисано. На хора-та не стигнало да знаахтъ що има извънъ по земь-тѣ и надъ тѣхъ, а дощѣло имъ ся да испытать и да издырятъ еще, каква ли е была земля-та испрѣво, кога-то е създадена, и що ли има вѣтрѣ у неа. Това наистинѣ тврдѣ мѣчно е да знае чловѣкъ, нѣ съ придырванія и испитванія все ся поразбра много нѣщо, и азъ ся надѣхъ, че на радо срѣдце щете искате да знаете що сѣ испытали и доказвать за това учени-ти.

Испрѣво — прѣди хыляды години — земля-та была растопена, — огненна и водна. У тѣхъ нажеженѣ кашѣ всичко, що имало тяжко, като: желѣзо, мѣдь, камъніе и други, слѣгнало ся та ся уталожило камъ срѣдѣ-тѣ, а що-то имало легко заедно съ водѣ-тѣ исплувало нагорѣ. Нѣ вода-та испрѣво не текла, зашто-то отъ силнѣ-тѣ топлинѣ тя всяка-та была ся двигнала на гѣстѣ парѣ та повивала земно-то клѣбо, като гѣсто покрывало, а оттова нито слънце нито звѣзды свѣтили на земь-тѣ.

Растопена-та каша на земь-тѣ тыкна-та изъ небесный ширинѣ простына-ла та по малко малко от-